

ค.ป.ก.

สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริม
การประกอบธุรกิจประจักษ์(ค.ป.ก.)

แนวทางปฏิบัติในการคำนวณเงินสำรอง ค่าสินไหมทดแทนของธุรกิจประกันวินาศภัย

แนวทางปฏิบัตินี้ จัดทำขึ้นเพื่อให้บริษัทประกันภัยใช้เป็นหลักปฏิบัติพื้นฐาน
ในกระบวนการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน
สำนักงาน ค.ป.ก. ใช้แนวทางปฏิบัตินี้เป็นหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลและตรวจสอบ

แนวทางการปฏิบัติในการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนของธุรกิจประกันวินาศภัย

บทนำ

1. วัตถุประสงค์

แนวทางการปฏิบัตินี้ จัดทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- 1.1 เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลและตรวจสอบการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนของธุรกิจประกันวินาศภัย
- 1.2 เพื่อให้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ทำหน้าที่ประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนใช้เป็นหลักปฏิบัติพื้นฐานในการประเมินหรือคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ด้วยวิธีการทางคณิตศาสตร์ประกันภัย รวมทั้งใช้เป็นแนวทางในการเตรียมรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน
- 1.3 เพื่อให้บริษัทประกันภัยมีความเข้าใจในหลักการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน และจัดให้มีการเก็บและสนับสนุนข้อมูลให้กับนักคณิตศาสตร์ประกันภัย เพื่อให้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยสามารถประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนได้อย่างเหมาะสม

2. นิยาม

เงินสำรองค่าสินไหมทดแทน (Loss Reserve) หมายถึง จำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย (Outstanding Claims) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นก่อนหรือในวันที่ประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ซึ่งหมายความรวมถึง

- (1) ความเสียหายที่บริษัทได้รับรายงานแล้วและการจ่ายค่าสินไหมทดแทนยังไม่สิ้นสุด (Case Reserves)
- (2) ความเสียหายที่การจ่ายค่าสินไหมทดแทนได้สิ้นสุดหรือปิดไปแล้ว แต่ได้มีการเปิดรายการความเสียหายขึ้นใหม่เพื่อปรับปรุงหรือทำรายการเพิ่มเติม (Reopened Claims)
- (3) ความเสียหายที่บริษัทยังไม่ได้รับรายงานถึงเหตุการณ์ความเสียหาย (Pure Incurred But Not Reported Claims) และความเสียหายที่บริษัทได้รับรายงานแล้วแต่ประมาณการเงินสำรองไว้ไม่เพียงพอ (Incurred But Not Enough Reserved) ซึ่งรวมกันเรียกว่าความเสียหายที่บริษัทยังไม่ได้รับรายงาน (Incurred But Not Reported Claims)

แนวทางการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน

1. หลักการประเมิน (Valuation Principles)

- 1.1 การประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ควรตั้งอยู่บนการประมาณการที่สะท้อนข้อเท็จจริงและปัจจัยเฉพาะของบริษัท
- 1.2 การประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ควรตั้งอยู่บนสมมติฐานต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยพิจารณาจากประสบการณ์และสถานการณ์เฉพาะของบริษัท ประกอบกับค่าทางสถิติและข้อมูลอื่นๆ ที่มีนัยสำคัญต่อกระบวนการประเมินและผลลัพธ์โดยรวม โดยคำนึงถึงความถูกต้องและความเหมาะสมเป็นสำคัญ ทั้งนี้ในการประเมินจะต้องไม่ทำให้เงินสำรองค่าสินไหมทดแทน สูงกว่าหรือต่ำกว่าความเป็นจริงโดยความตั้งใจ
- 1.3 สมมติฐานที่ใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนและการวิเคราะห์ประสบการณ์ (Valuation assumptions and analysis of experience) ควรประกอบด้วยเรื่องต่างๆ ดังนี้
 - (1) การเปลี่ยนแปลงอัตราเบี้ยประกันภัย
 - (2) อัตราการเติบโตของเบี้ยประกันภัย
 - (3) ปัจจัยพัฒนาการของมูลค่าความเสียหาย (Loss development factors)
 - (4) อัตราค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์ (Ultimate loss ratios) และ
 - (5) อัตราค่าใช้จ่าย (Expense rates)
 - (6) เงินรับคืนจากการประกันภัยต่อและที่ไม่ใช่การประกันภัยต่อ (Reinsurance and non-reinsurance recoveries)
 - (7) ประเภทธุรกิจที่มีการคิดมูลค่าปัจจุบัน (Discounting) และเหตุผลประกอบการคิดมูลค่าปัจจุบัน
 - (8) อัตราการเพิ่มขึ้นของค่าสินไหมทดแทน (Claim escalation rate) รวมถึงแหล่งข้อมูลและเหตุผลประกอบการคิดอัตราค่าสินไหมทดแทน

2. พื้นฐานของข้อมูล (Data Basis)

- 2.1 ควรใช้ข้อมูลค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และข้อมูลการรับประกันภัย ตามปีที่เกิดเหตุ (Accident year) อย่างน้อย 5 ปีย้อนหลัง ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน สำหรับการประกันภัยต่ออาจใช้ข้อมูลตามปีรับประกันภัย (Underwriting year) หรือปีที่รายงาน (Report year) ในการประเมิน ในกรณีที่บริษัทประกันภัยมีข้อมูลที่จะนำมาใช้ไม่เพียงพอ สามารถนำข้อมูลภาพรวมของธุรกิจมาใช้ในการประกอบการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับการประกันภัยประเภทที่มีระยะเวลาในการตกลงค่าสินไหมทดแทนยาวนาน (Long tail) อาจต้องใช้สถิติข้อมูลค่าสินไหมทดแทนมากกว่า 5 ปี

2.2 การคำนวณค่าสถิติต่างๆ ในกระบวนการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ควรคำนวณทั้งจากมูลค่ารวม (Gross) และมูลค่าสุทธิหลังจากหักการประกันภัยต่อ

3. แหล่งข้อมูลและการตรวจสอบข้อมูล (Data Source and Verification)

3.1 ข้อมูลที่นำมาใช้ควรเป็นข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน ซึ่งควรประกอบด้วยข้อมูลต่อไปนี้

- (1) ข้อมูลด้านการรับประกันภัยและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อาทิ จำนวนหน่วยเสี่ยงภัย (Earned exposure unit) หรือเบี้ยประกันภัยที่ถือเป็นรายได้ ลักษณะความคุ้มครอง และสัดส่วนการรับเสี่ยงภัยประเภทต่างๆ (Mix of Risks) เป็นต้น
- (2) ข้อมูลค่าสินไหมทดแทน (Claim experience data) และค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน (Loss adjustment expenses)
- (3) ข้อมูลเชิงคุณภาพที่อาจมีผลกระทบต่อผลลัพธ์จากการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน เช่น การเปลี่ยนแปลงขั้นตอนหรืออำนาจในการจัดการค่าสินไหมทดแทน แนวทางปฏิบัติในการตั้งเงินสำรองสำหรับความเสียหายที่บริษัทได้รับรายงานแล้วและการจ่ายค่าสินไหมทดแทนยังไม่สิ้นสุด (Case Reserves) ของบริษัท การควบคุมการพิจารณารับประกันภัย ผลประโยชน์ทับซ้อนที่อาจเกิดขึ้นในการจัดการค่าสินไหมทดแทน เป็นต้น
- (4) ข้อมูลรวมของอุตสาหกรรม (Industry data) หรือข้อมูลจากแหล่งอื่นๆ ซึ่งนักคณิตศาสตร์ประกันภัยอาจนำมาใช้อ้างอิงในกรณีที่ข้อมูลของบริษัทประกันภัยเองไม่เพียงพอที่จะให้ความน่าเชื่อถือได้
- (5) ข้อมูลที่ใช้เพื่อสนับสนุนความสมเหตุสมผลของสมมติฐานทางการเงินที่ใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน เช่น สมมติฐานของอัตราเงินเฟ้อและอัตราค่าส่วนลด (Discount rate) เป็นต้น

3.2 บริษัทประกันภัยมีหน้าที่จัดให้มีฐานข้อมูลและทดสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ และควรสนับสนุนให้นักคณิตศาสตร์ประกันภัยสามารถเข้าถึงข้อมูลที่จำเป็นได้ รวมทั้งให้ความร่วมมือในการให้คำอธิบายที่ชัดเจนเมื่อนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องการ

3.3 นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์ของข้อมูล โดยสอบทานกับข้อมูลในระบบบัญชีของบริษัทก่อนที่จะทำการประเมิน รวมถึงบันทึกคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนของข้อมูล

4. การจัดกลุ่มความเสี่ยง (Grouping of Risks)

ควรจำแนกกลุ่มข้อมูลเพื่อใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนอย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความคล้ายคลึงกันของข้อมูล (Homogeneity) หรือความเหมือนกันในลักษณะธุรกิจ รวมทั้งความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Credibility) และผลของการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนหรือผลลัพธ์เป็นสำคัญ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยอาจจำแนกกลุ่มข้อมูลตามประเภทของความเสียหาย อาทิ จำแนกตามประเภทของการประกันภัย หรือจำแนกตามลักษณะความคุ้มครอง เป็นต้น

5. การปรับข้อมูล (Data Adjustment)

เมื่อปรากฏข้อมูลความเสียหายที่ผิดปกติที่เกิดขึ้นจากความเสียหายที่เป็นมหันตภัย ความเสียหายจากเหตุการณ์ความเสียหายรายใหญ่ หรือจากการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญของการปฏิบัติงานในบริษัท หรือด้วยเหตุอื่นๆ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรใช้ดุลยพินิจอย่างเหมาะสมในการปรับข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการประเมิน รวมทั้งต้องแสดงรายละเอียดการปรับข้อมูล และเหตุผลที่จำเป็นต้องปรับข้อมูลไว้ในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนอย่างชัดเจน

6. ลักษณะของธุรกิจ (Business Profile)

ควรนำลักษณะของความคุ้มครองและสัดส่วนความเสี่ยงภัย (Mix of risks) ที่บริษัทประกันภัยรับประกันภัย รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น มาพิจารณาในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน

7. นโยบายการพิจารณารับประกันภัย (Underwriting Policy)

ควรนำข้อมูลการเปลี่ยนแปลงนโยบายการพิจารณารับประกันภัยมาใช้ประกอบการประเมิน ตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงนโยบายในการรับประกันภัย การเปลี่ยนแปลงอัตราเบี้ยประกันภัย การเปลี่ยนแปลงวิธีการคำนวณเบี้ยประกันภัย หรือการเปลี่ยนแปลงบุคลากรที่สำคัญ เป็นต้น

8. นโยบายเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทน (Claim Policy)

ควรนำนโยบายการตั้งเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนค้างจ่ายสำหรับความเสียหายที่บริษัทได้รับรายงานแล้วและการจ่ายค่าสินไหมทดแทนยังไม่สิ้นสุด (Case reserves) และนโยบายในการกำหนดเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนเริ่มต้นสำหรับความเสียหายที่มีการแจ้งให้บริษัททราบแล้ว (Initial case reserve) มาพิจารณาประกอบการประเมินเงินสำรอง เช่น การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการเปิดแฟ้มข้อมูลค่าสินไหมทดแทน และการปิดแฟ้มข้อมูลค่าสินไหมทดแทน นอกจากนี้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรคำนึงถึงการใช้ผู้เจรจาตกลงค่าสินไหมทดแทน โครงสร้างฝ่ายสินไหมทดแทน และจำนวนรายการของค่าสินไหมทดแทนที่รับผิดชอบ และอำนาจการอนุมัติจ่ายค่าสินไหมทดแทน เป็นต้น

9. การเอาประกันภัยต่อ (Outwards Reinsurance)

นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรพิจารณาลักษณะและขอบเขตของการจัดการประกันภัยต่อของบริษัทประกันภัย รวมถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยยังควรพิจารณาความเสี่ยงจากการที่บริษัทประกันภัยไม่สามารถเรียกเก็บค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทรับประกันภัยต่อ และเงินรับคืนต่างๆ ที่ไม่ใช่มาจากการประกันภัยต่อ เช่น การขายซากทรัพย์ เป็นต้น พร้อมทั้งเปิดเผยถึงการนำข้อมูลเกี่ยวกับเงินรับคืนทั้งจากการประกันภัยต่อและที่ไม่ใช่การประกันภัยต่อมาใช้พิจารณาในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนและการกำหนดสมมติฐานต่างๆ

การพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับเงินรับคืนตั้งอยู่บนพื้นฐานของความสามารถในการเรียกเงินคืน (Recoverability) ถ้าความสามารถในการเรียกเงินคืนมีความไม่แน่นอนสูง นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องมีความระมัดระวังและรอบคอบ เพื่อไม่ให้ความรับผิดชอบที่ประเมินได้มีค่าต่ำเกินจริง

ในกรณีที่การจัดการการประกันภัยต่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ หรือเมื่อเงินค้ำรับจากการประกันภัยต่อมีผลกระทบต่อประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนอย่างมาก นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องทำการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนโดยใช้ข้อมูลทั้งแบบรวม (Gross) และแบบสุทธิ (Net of reinsurance)

10. การรับประกันภัยต่อ (Inwards Reinsurance)

10.1 เนื่องจากค่าสินไหมทดแทนของบริษัทรับประกันภัยต่อมักมีความผันผวนสูงกว่าบริษัทประกันภัย และอาจมีจำนวนข้อมูลที่นำมาใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนไม่เพียงพอที่จะให้ความน่าเชื่อถือได้ ดังนั้นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรใช้ข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ภายนอกและควรใช้ดุลยพินิจที่เหมาะสมประกอบการประเมินอีกด้วย ทั้งนี้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรแสดงเหตุผลในการใช้ดุลยพินิจต่างๆ อย่างชัดเจนในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน

10.2 ในการจัดกลุ่มข้อมูล นักคณิตศาสตร์ประกันภัยอาจพิจารณาที่จะวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามปัจจัยต่อไปนี้

- (1) จำแนกตามประเภทของการรับประกันภัยต่อ เช่น สัญญาการรับประกันภัยต่อแบบสัดส่วน สัญญาการรับประกันภัยต่อแบบไม่กำหนดสัดส่วน รวมทั้งการรับประกันภัยต่อเฉพาะราย เป็นต้น
- (2) จำแนกตามประเภทของการประกันภัย หรือ
- (3) จำแนกตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์

10.3 ควรแสวงหาข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อให้เข้าใจลักษณะของภัยที่รับประกันภัยต่อทั้งในปัจจุบัน ในอดีต และแนวโน้มของเบี้ยประกันภัยต่อรับและอัตราส่วนค่าบ่าเหน็จมากขึ้น ทั้งนี้รวมทั้งวงเงินความรับผิดชอบ และการกำหนดค่าความเสียหายส่วนแรกของบริษัทประกันภัยอีกด้วย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้สามารถประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนได้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

10.4 สัญญาประกันภัยต่อแบบสัดส่วนจำนวนมาก มักใช้วิธี Clean-cut จึงไม่มีข้อมูลแสดงถึงรูปแบบการพัฒนาของค่าสินไหมทดแทน (Claim development) นักคณิตศาสตร์ประกันภัยจึงควรใช้วิธีการประเมินที่เหมาะสมสำหรับสัญญาประกันภัยต่อลักษณะนี้

11. ภาวะธุรกิจและปัจจัยแวดล้อม (General Business and Industry Condition)

สมมติฐานที่ใช้ในกระบวนการประเมินควรคำนึงถึงแนวโน้มและผลกระทบจากปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี การแพทย์ สภาพแวดล้อม กฎหมาย และคำพิพากษาของศาลในอดีตก่อนๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องดังกล่าวเป็นปัจจัยภายนอกซึ่งบริษัทประกันภัยไม่สามารถควบคุมได้ นอกจากนี้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรให้ความสำคัญกับสมมติฐานใดๆ ที่มีนัยอยู่ในวิธีการคำนวณที่เลือกใช้อีกด้วย

12. การวิเคราะห์ประสบการณ์ และการเปลี่ยนแปลงวิธีการประเมินและสมมติฐาน

- 12.1 ควรมีการติดตามหรือศึกษาเปรียบเทียบประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกับที่ได้มีการคาดการณ์ไว้ในการประเมินครั้งก่อน ในที่นี้รวมถึงการเปรียบเทียบจำนวนเงินที่แท้จริง (Actual amounts) ของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นและค่าสินไหมทดแทนจ่ายกับจำนวนเงินที่ได้จากการประเมินในอดีต นอกจากนี้ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรเปรียบเทียบ จำนวนครั้งของการเกิดความเสียหาย (Number of claims) ค่าสินไหมทดแทนโดยเฉลี่ยต่อความเสียหายหนึ่งเหตุการณ์ (Average claim size) ความถี่ (Frequency) หรือข้อมูลอื่นๆ ตามความเหมาะสม และรายงานผลการศึกษาในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน
- 12.2 หากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริงกับที่ได้มีการคาดการณ์ไว้ในอดีต มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรพิจารณาทบทวนสมมติฐานต่างๆ ที่จะใช้ในการประเมิน เพื่อให้สะท้อนแนวโน้มในอนาคต
- 12.3 หากมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในวิธีการประเมินหรือสมมติฐานที่ใช้ในการประเมิน นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรพิจารณาถึงความสมเหตุสมผลของผลลัพธ์หรือจำนวนเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนที่ประเมินได้ รวมถึงผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนั้น ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการประเมินหรือสมมติฐานที่ใช้ในการคำนวณอย่างมีนัยสำคัญ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรแสดงเหตุผลสำหรับการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ อย่างชัดเจนในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน
- 12.4 กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงในการจัดการเอาประกันภัยต่อหรือการเปลี่ยนแปลงในสัญญาประกันภัยต่ออย่างมีนัยสำคัญ หรือกรณีที่ค่าสินไหมทดแทนรับคืนจากการประกันภัยต่อ (Reinsurance recoveries) มีผลกระทบต่อประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนอย่างมี

นัยสำคัญ ควรมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนทั้งจากมูลค่ารวมและมูลค่าสุทธิหลังหักการประกันภัยต่อ

- 12.5 กรณีที่การขายซากทรัพย์สินหรือการสวมสิทธิ์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ ให้แสดงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและผลกระทบต่อค่าสินไหมทดแทนไว้ในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน

13. วิธีการประเมิน (Method)

- 13.1 การเลือกวิธีการในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนขึ้นอยู่กับประเภทของการประกันภัย ประเภทความคุ้มครอง และคุณภาพข้อมูลที่ใช้ในการประเมิน นักคณิตศาสตร์ประกันภัยจึงควรพิจารณาเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะข้อมูลและ/หรือสถานการณ์ต่างๆ
- 13.2 เนื่องจากความไม่แน่นอนของธุรกิจประกันภัย นักคณิตศาสตร์ประกันภัยควรใช้วิธีการทางคณิตศาสตร์ประกันภัยมากกว่าหนึ่งวิธีในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน รวมทั้งควรเปิดเผยสมมติฐานต่างๆ ที่ใช้ในการประเมินและอธิบายหลักเกณฑ์และเหตุผลในการเลือกผลลัพธ์ที่ได้จากการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนด้วยวิธีต่างๆ ไว้ในรายงานการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนด้วย ทั้งนี้ ในการเลือกผลลัพธ์ควรคำนึงถึงข้อจำกัดของวิธีการที่ใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนด้วย

14. การรายงาน

นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทน และวิธีการที่ใช้ในการประเมินเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนทั้งหมดไว้ในรายงานการคำนวณเงินสำรองค่าสินไหมทดแทนตามรูปแบบที่สำนักงาน คปภ. ประกาศกำหนดเป็นขั้นต้น

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ในสำนักงาน คปภ.

ฝ่ายวางแผนและพัฒนาระบบการกำกับ โทร. 0-2547-4976

ส่วนนโยบายและพัฒนาระบบการกำกับ โทร. 0-2547-4978